

Regne mineral

Un món desconegut

per Joan Abella Creus

Els primers brots de la mineralogia moderna.

La paraula mineral no fou utilitzada com a tal fins que es féu pública la obra "De mineralibus", del monjo dominic, Sant Albert Magne, teòleg, filòsof i alquimista, nat a Suàbia (Alemanya) el 1193, i mort a Colònia el 1280. Aquesta obra ens descriu uns 95 minerals i d'altres substàncies conegudes fins aquell moment, l'obra dóna a conèixer ja la paraula mineral, a tota l'Europa Occidental.

Aquest mot pot tenir un origen Celta, suposició plantejada perquè els termes; mena, metall i mina, en escocés reben la denominació de "meinn", i en Galès "mwn" o "mwyn".

El primer impulsor de la mineralogia moderna fou el metge alemany, Georg Bauer, conegut amb el nom de Georgius Agricola, (1494-1555), reconegut expert en mineria.

Publicaren la seva obra un any després de la seva mort, el 1556. El llibre duu el nom de "De re metallica" i "De re fossilium"; mostra ja, amb tot detall, la pràctica de la mineria, la metal·lúrgia i inclou, ja, la primera recopilació de minerals, classificant-los en terres, substàncies, pedres i metalls. Dóna un veritable valor diagnòstic a propietats físiques dels minerals tals com el color, la lluisor o la duresa, aportant fins i tot una hipòtesi raonable sobre la gènesi dels minerals que, segons creia ell, era deguda a processos de meteorització i per l'acció de les aigües subterrànies, donant-se així, en aquesta època, un gran pas per a la mineralogia, esguardant-se per primer cop la importància dels caràcters geològics.

Se sent ja la necessitat d'una classificació, assentada en uns principis fixos.

Sorgeixen, així, contemporanis de Bauer, com Paracelso (1493-1541), Andrés Casalpino, o Conrado de Gésnero (1516-1565), que recullen el saber sobre els minerals en aquell temps.

És ja el 1661 quan la mineralogia pren un sentit propi com a ciència dels minerals, és el gran savi físic i químic anglès Robert Boyle, nat a Lismore (Irlanda) el 1626 i mort el 1691, que publicà la seva obra el "químic escèptic", transformant l'Alquímia en química i separant la mineralogia de la química i la física. Examina, també, els fenòmens elèctrics que presenten certs minerals.

L'altre factor pel qual la mineralogia pren un nou sentit és la publicació, el 1669, de l'obra "Prodromus Crystallographice", coneguda habitualment per "prodromus", escrita per Niels Stensen o Nicolaus Steno, en la seva forma llatinitzada, que nasqué a Copenhague (Dinamarca) (1638-1686).

Aquesta obra contribuï notablement al desenvolupament de la mineralogia, i amb ella naixia una ciència auxiliar d'aquesta, la Cristal·lografia.

Els estudis de Steno sobre la morfologia dels cristalls de quarç, adonant-se de les diferències de procedència, tamany i constitució el porten a definir la llei de la constància dels angles cristal·logràfics.

El 1671, Becker investigant els efectes que produïa el foc en ésser exposat sobre els minerals, descobreix noves propietats tèrmiques d'aquestes substàncies. Llavors, els estudis sobre minerals passen per un període de privatització de noves teories innovadores, que durà quasi un segle.

Curiositats gràfiques

Això d'"anar de pal a pal", com "anar de banda a banda", està representat en aquesta foto. Els dos pals ocupen banda i banda de la vorera...

Per comprar o vendre cases i pisos s'empra tota mena de propaganda, però, com aquesta que reproduïm no n'havíem vista mai.

Senyals

La ciutat ha quedat ben senyalitzada. Hom ja no es pot perdre amb els nous rètols que aci i allà s'han col·locat. El que reproduïm, al peu de la Gran Via, ofereix fins i tot l'opció de saltar-lo olímpicament o baixar a la calçada.

Més senyals...

Heus ací una altra que ve a omplir -i en aquesta ocasió a vessar- el tema de les senyalitzacions. Aquesta vegada algú s'ha passat i ens deixa ben malparats... Pequem per excés o per defecte...